

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2003

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer, beste donateur,

Begin september ben ik weer voor bijna 2 maanden bij Inti Huahuacuna gaan werken. Op het vliegveld van Cusco werd ik warm onthaald door Dolores en haar kersverse baby Sebastian, Flor en zelfs Vincent en Simone hadden alles op alles gezet om tijdig van hun reis door Zuid-Amerika in Cusco te zijn. Wederom voelde ik mij thuis komen.

Het project is het afgelopen jaar ontzettend gegroeid. Dankzij vele giften is het gebouw prachtig opgeknapt. Inti Huahuacuna is dankzij de inzet van velen volwassen geworden. Het aantal kinderen dat opgevangen wordt is gegroeid. Het voortbestaan is voorlopig verzekerd, omdat dit jaar voldoende geld ingezameld is voor de exploitatiekosten van 2004 en geld beschikbaar is voor een vergoeding aan het Peruaanse team. De niños zien mij volgend jaar dan ook zeker weer terug!

Familie en vrienden zijn van mij gewend dat ik hen wekelijks met mijn mails op de hoogte houd van mijn belevenissen. Aan de hand van deze mails heb ik deze nieuwsbrief samengesteld.

*Veel leesplezier en bedankt voor uw belangstelling,
Marianne Schepers*

Jon op krukken met 5 komuiten poserend na de inwijding van het wijkgebouw.

Ook in Nederland een stichting.

Van diverse kanten werd mij geadviseerd om Inti Huahuacuna ook in Nederland onder te brengen in een zgn "goede doelen" stichting. (art. 24 Successiewet) Giften zijn aftrekbaar en dat kan dus voor donateurs een voordeel hebben.

Op 25 augustus 2003 heeft Notariskantoor Uden de oprichtingsakte gepasseerd. Samen met Dorris Duurland en Marianne Mudde vormen wij het bestuur. Bij het nemen van moeilijke beslissingen heb ik aan hen een grote steun.

Dolores en haar team.

Dolores is in augustus verhuisd naar een ruimer huis dicht bij het centrum van Cusco. Een veiligere plek en er zijn meer kamers, waardoor zij in de gelegenheid is om van tijd tot tijd een kamer te verhuren aan vrijwilligers die voor Inti Huahuacuna werken.

Het aantal kinderen dat het project bezoekt is gegroeid. Het vaste team is daarom uitgebreid naar 5 personen. De afgelopen maanden werkten 4 vrijwilligers uit Nederland en 2 uit Frankrijk in het project.

Zondag 7 september 2003

Mijn vertrek en aankomst.

Op 4 september om 3.00 uur opgestaan. Toch heeft het altijd wel iets, zo bij nacht en ontij je huis en haard, je dorp verlaten. Het spannende gevoel van: "heb ik gedaan wat ik doen kon en wat zal het me deze keer brengen"!

Het heerlijke aan het vertrek is ook dat je echt spontaan helemaal klaar bent. Je tijd is op, je kunt niets meer doen. Gelukkig hoef ik nooit na te denken of ik dit of dat nog mee zal nemen, want al mijn koffers zitten toch altijd prop en propvol. Twee koffers met elk een gewicht van 34 kilo en nog een uitpuilende rugzak van ruim 10 kilo. Allemaal materialen voor de niños die Gerdie, de zus van Hans, mijn man, het hele jaar door bij elkaar heeft gesprokkeld en gefröbeld.

Dan komt onvermijdelijk weer het moment van afscheid nemen, van zoveel lieve mensen die me succes hebben gewenst en me ondersteunende woorden hebben meegegeven. In dat opzicht ga ik niet alleen, dat voel ik.

Via Madrid naar Lima, uuuuuuuuuren om alles te laten zakken en nog eens lekker te herkauwen. Het gevoel van "ga maar ontspannen hangen, laat je maar vliegen en wacht maar af". Al een beetje Peruaans.....het komt wel!

Alles wordt ook steeds vertrouwder. Een Jesus, die mij trouw met een stralende lach op het vliegveld in Lima op staat te wachten. Dezelfde kamer in mijn hostel als vorig jaar en na een heerlijk ontbijt weer naar het vliegveld voor de laatste ronde....op naar mijn einddoel. Dit is altijd weer een spannend moment, want dan moet ik mijn 80 kilo in zo'n binnenlands vliegtuigje zien te krijgen, zonder bergen geld bij te betalen. Toegestane hoeveelheid.....20 a 30 kilo. Maar het geluk lachte me toe.....geen enkele sol bijbetalen, alles gratis mee voor het goede doel.

En dan na zoveel maanden van voorbereiding en zoveel uren reizen het warme weerzien met Dolores en haar kersverse baby Sebastian, Flor en zelfs Simone en Vincent, de vrijwilligers die het afgelopen jaar een half jaar in het project hebben gewerkt. Echt fantastisch!!!

Het is maar goed dat ik mezelf eerst de tijd moet gunnen om aan de hoogte te wennen, want anders zouden we meteen al aan het werk zijn gegaan. Mijn hoofd is een beetje zweverig en ik voel dat ik het rustig aan moet doen.

Zaterdag 13 september 2003.

Mijn eerste weerzien, mijn eerste werkweek.

Na het weekend gebruikt te hebben om heerlijk bij te praten en te genieten van het samen zijn met Dolores, Angela en Sebastian begint op maandag de werkweek. Jawel, al een heuse vergadering om 09.00 uur 's morgens!

Op dit moment hebben we behoorlijk wat vrijwilligers en daar willen we dankbaar gebruik van maken. Twee Françaises, Aurelie en Laure, twee Nederlandse culturele antropologie studenten Ella en Kathleen en ten slotte Simone en Vincent die ook nog 3 weken blijven.

Ella en Kathleen maken hier hun afstudeeronderzoek over wat levenslange armoede met een kind doet, met het gezin, met de relatie ouder-kind. Misschien dat zij op deze wijze tevens de leefsituatie van onze niños in kaart kunnen brengen. Dit is werk waar het Peruaanse team veel te weinig aan toe komt.

Simone, Laure, Aurélie, Kathleen, .. en Ella vooraan.

Na alvast een eerste opzet gemaakt te hebben wie de komende week wat gaat doen is het tijd om naar het project te gaan. Wat spannend en wat had ik dit moment ontzettend graag met jullie willen delen!! Je weet niet wat je ziet, echt, ongelofelijk wat er in dit jaar weer aan werk verzet is!! En dit alles dank zij jullie geweldige financiële steun van dit jaar. Muchas Gracias!!

Het raakte me enorm om te zien wat er hier, na nog weer een jaar hard werken, is gerealiseerd! De nieuwe aanbouw ziet er muy bien uit. Links beneden twee toiletten en een douche en rechts een keukentje. Boven een kantoortje met een heus balkon, waar we eindelijk wat spullen veilig op kunnen bergen, een persoonlijk gesprek kunnen voeren, eens met een kind apart iets kunnen doen. Het hele gebouw is geschilderd, van binnen en van buiten en ook dat is een verademing

om te zien. La biblioteca is naar boven verhuisd, omdat profe Flor hier veel rustiger met de niños kan werken. En wat ik vooral niet moet vergeten.....we hebben licht! De elektricien heeft echt vakwerk verricht. Nergens nog losse draden, overall stopcontacten, echt alles keurig afgeleverd.

Alles is ook netjes opgeruimd, omdat we echte kasten hebben. Het is teveel om op te noemen en tussen dit alles door komen de kinderen op je afgerend. Profe Marianne, Profe Marianne, je bent er weer en het aaien, zoenen en aan je hangen is weer als vanouds.

Niet te beschrijven wat het met je doet om al die vertrouwde koppies terug te zien. Een klein beetje gegroeid, maar nog altijd even mager en zo intens gelukkig met hun huis van de zon, hun Inti Huahuacuna. ¡Que dia, wat een dag.....!

Deze maandag viel ik ook gelijk midden in de prijzen, want Aurelie had de afgelopen weken met een groep kinderen een poppenkastspel gemaakt. Alle materialen hiervoor heeft ze in Parijs bij elkaar "geschooid". De niños hebben zelf de poppen gemaakt, het verhaal geschreven en deze middag kregen alle kinderen en de profe's de première te zien.

De hele biblioteca zat vol en ze deden het geweldig. Als ik dit vergelijk met enkele jaren geleden en je ziet hoe ze zich nu netjes voorstellen: ik ben Victor, ik ben 12 jaar en mijn pop gaat dat en dat doen. Na afloop bedankten ze om beurten keurig het publiek en dan te weten dat we deze Victor een paar jaar geleden nog een tijdje de deur hebben moeten wijzen, omdat hij zijn straatleven ook bij ons voortzette.

Al met al een geweldig succes voor de niños en voor Aurelie, een droom waar ze maanden naar toe heeft gewerkt die is uitgekomen.

Na de vergadering die dag met het team merk ik dat ik echt weer terug ben, want Emelis zit als vanouds met een ontzettende kiespijn en een dik wangetje tegen me aan. Ook haar zusje Carla heeft veel pijn en uiteindelijk ga ik om 20.00 uur met 3 chicas pobres naar de tandarts. Si, 3 stuks, want ook Dolores heeft kiespijn. Het is zo geweldig dat we bij deze tandarts altijd na werktijd nog met onze kinderen terecht kunnen. Emelis heeft weer verschillende ontstekingen en moet eerst enkele dagen anti-biotica slikken. Haar zusje moet ook een paar keer terugkomen en Dolores wordt gelijk van de pijn afgeholpen.

Tandarts Edward behandelt Emelis

Het is dan ook geweldig dat ik nog juist voor mijn vertrek een donatie van het ziekenhuis in Veghel heb gekregen, waar ik gelijk de medicijnen voor Emelis van kan betalen.

En dan merk je ook dat de tijd vliegt. Ik heb hier in Peru altijd het gevoel dat ik tijd tekort ga komen, zeker in het begin. Ik moet nog even wennen aan de Peruaanse leefwijze, dat er ook nog een mañana komt en dat je met veel paciencia toch het nodige voor elkaar krijgt.

Spontaan is het alweer vrijdag. Parkdag! Keurig in een rij gaan we naar het park en onder toezicht oog van de parkbeheerder laten we al onze kinderen eerst een stuk park schoonmaken. Daarna kan het feest beginnen, zijn ze los en genieten met volle teugen.

Halverwege de middag komt Yanet, een van onze oudere niños van 14 jaar, ook het park in. Met dit meisje heb ik al vanaf het begin een bijzonder contact. Het is een ongelofelijk lief kind, maar er straalt een bepaalde zorg, triestheid vanaf, dat ik me ieder jaar af vraag wat er precies in dat koppie omgaat. En vandaag in het park kruipt ze tegen me aan met haar verhaal. En onmiddellijk kan ik datgene wat ik al die tijd al aan haar gevoeld heb plaatsen. Haar zusje van 16 jaar heeft zelfmoord gepleegd. Alles is thuis veranderd, er is niets meer hetzelfde. Er heerst een triestheid in huis, die voor haar gevoel neigt naar onverschilligheid. Maar ja, zegt ze, het is ook beter te vergeten, dan te herinneren. Als ik haar vraag of haar dat ook lukt, kijkt ze me heel intens en triest aan en zegt 'no, es dificil'. Alle solen vallen op zulk een moment op zijn plaats, haar hele doen en laten krijgt een plek en wat kun je.....nada, alleen luisteren en haar laten weten dat je begrijpt hoe moeilijk dit alles moet zijn. Vervolgens loop je weer terug naar het project en moet zij weer naar huis. ¡Si, es dificil!

Ik kan jullie wel vertellen dat ik na thuiskomst niet veel meer gedaan heb. Mijn koppie een beetje geordend, wat brood gegeten en lekker onder die vracht lama's gekropen. Ik heb warem-pel de afgelopen nacht een beetje geslapen, dus vandaag kan ik er weer helemaal tegen aan.

Morgen ga ik met Simone en Vincent heerlijk ontbijten bij het Niños Hotel en daarna gaan we een wandeltocht in de buurt maken. Ik hoorde dat er ook een feest in de buurt is, waar kinderen gaan optreden en dansen, dus wie weet vinden Simone en Vincent dat ook wel leuk en gaan we dat doen. In ieder geval tijd genoeg om weer opgeladen te zijn voor een nieuwe werkweek.

Zaterdag 20 september 2003.

Mijn Peruaanse wandel en handel!

Maandagmorgen begonnen om mijn 'doen-lijst' af te werken. Er is het afgelopen jaar zoveel 'vertimmerd' aan het gebouw, dat het goed is om alles een keertje na te lopen op nalatigheden of verborgen gebreken. Een Peruaan is nl. altijd net iets eerder vertrokken dan zijn werk af is! Gewapend met pen, papier en een meetlat hebben Vincent en ik het hele gebouw onder de loep genomen. De nieuwe baño ziet er perfect uit, daar ontbreekt niets aan. Het enige misschien, dat we de niños moeten leren hoe je een baño gebruikt, want dat heeft nu nogal wat natte voeten in de aarde!!

Als ze moeten plassen doen ze het tegen de toilet-pot in plaats van erin, alsof het een boom is!

Als je de urine onder de deur uit ziet lopen en je wijst hen erop dat ze letterlijk langs het toilet-pot-je hebben geplast, kijken ze je echt aan of ze het in Lima horen donderen. En dan heb ik het nog niet over hun giga-grote-boodschappen! Die blijven als een supertrofee in de pot liggen, want een doortrekker hebben ze nog nooit gezien, laat staan gebruikt.

Nu dit toch per ongeluk een 'poep en pies hoofdstukje' is geworden, doet me dit ook denken aan het verhaal van Jesus. Jesus is een van mijn grote 7-jarige schatten, die de zorg over zijn zusje had. Ik weet nog dat ik geschreven heb dat hij onze nieuwe douche zou mogen inaugureren, omdat hij een van onze grootste stinkerdjes is. Na het horen van het verhaal van zijn moeder deze week, voel ik me schuldig over deze woorden.

Wat blijkt, Jesus komt inmiddels al maanden niet meer naar het project. Deze week spraken wij zijn moeder en zij vertelde het volgende:

Jesus heeft vorig jaar een ernstig ongeluk gehad en sinds die dag heeft hij geen controle meer over zijn blaasje en darmen. Met alle gevolgen van dien! Om te achterhalen wat er precies beschadigd is en of er iets aan gedaan kan worden, moest er een ct-scan gemaakt worden. Dit was voor haar onbetaalbaar en vandaar dat Jesus sindsdien hele dagen en nachten alles laat lopen. Vandaar zijn luchtjes.....!!

Ik heb met Dolores afgesproken dat zij gaat bekijken of wij Jesus kunnen helpen met de gift van het ziekenhuis in Veghel. Wat hoop ik dat hij volgend jaar weer deel uitmaakt van het geheel, want ik mis hem echt.

Niet alles is zo goed afgewerkt als de baño. Er staat nog een dakgoot te wachten tot hij wordt opgehangen. Er zit nog steeds geen glas in de ramen van de kasten, her en der ontbreken houten hoekstukken om de adobe-muren te beschermen.

Mogelijk extra ruimte voor de sala de manualidades.

Stiekem heb ik ook de deur opengebroken van een kamer waar een gezin in heeft gewoond. Al maanden staat deze kamer nu leeg en het zou voor ons een geweldige uitkomst zijn als wij deze bij onze sala de manualidades zouden kunnen voegen.

De tussenmuur eruit, waardoor het een iets grotere ruimte wordt. Het wachten hierop is op goedkeuring van de wijkpresident, Sr. Ricardo. Het is een intens vieze kamer, waarin 5 mensen hebben geleefd. Jullie voelen al wel op jullie Hollandse klompen aan, dat als wij hier toestemming voor krijgen, ik weer met mijn Peruaanse petje bij jullie langs kom!!

Tussen dit alles door heb ik een paar begrotingen opgevraagd voor het maken van een muurschildering op de nieuwe muur. Ellen, een Nederlandse vrouw heeft een prachtige tekening op

schaal gemaakt, waarin het logo is verwerkt van onze niños del sol, met de bedoeling om deze tekening 5x zo groot op de nieuwe muur te laten schilderen. Als het weer ons gunstig gezind is kan Tanya vandaag met haar muurschildering beginnen en ik hoop intens dat deze nog af is voor mijn vertrek.

Vorige week heeft het team een heel groot blauw doek gespannen tegen de muur van de biblioteca. Vervolgens zijn de niños alles gaan tekenen, kleuren en knippen wat met de zee te maken heeft. Een geweldig leerzaam werkstuk voor hen, want de zee hebben zij hier in het Andesgebergte nog nooit gezien. Zelfs een echte schatkist op de bodem van de zee en een zeemeermin ontbreken niet aan het geheel. La vida del mar, schitterend! Aangezien hier over een paar dagen de lente begint hebben we deze week in de sala de manualidades een groot groen doek gespannen en hierop hebben de kinderen gezamenlijk alles gemaakt wat met de lente te maken heeft, la primavera.

La primavera , de lente.

Voor de vrijdagmiddag hebben de vrijwilligers het plan uitgewerkt om de olympische spelen in het park te gaan houden. Allerlei spelen, groepjes maken met de kinderen en de stopwatch erbij. Daarbij had Aurelie van een bedrijf in Frankrijk T-shirts gekregen voor de kinderen, die zij als prijsjes beschikbaar stelde. De middag is geweldig verlopen en.....hij was juist op tijd afgelopen!! Aan het eind van de middag brak er een fiks onweer los, met hagel en regen en iedereen kwam tot op zijn hemd nat terug op het project.

Lieve mensen, voor dit weekend houd ik het hier weer bij. De komende week wordt een zeer drukke week, want a.s. zaterdag 27 september is de inauguratie van ons prachtige opgeknapt gebouw.

Maandag 29 september 2003
Dos fiestas grandes en Cusco.
Twee grote feesten in Cusco.

De grote feestweek is aangebroken. Eerst een traditioneel feest, waar ik zelf niet veel meer voor hoeft te doen dan een lekkere fikse wandeling de berg op, in de stralende zon.

Warachikuy feest

Vandaag, zondag 21 september, is het traditioneel Warachikuy feest. De grote dag waarop alle jongeren, volgens oude Inca traditie, laten zien dat zij klaar zijn voor de strijd. Alle leerlingen van het Colegio Nacional de las Ciencias voeren jaarlijks dit spektakel op bij Saqsaywaman.

Een schitterend schouwspel van duizenden jongeren, met op de achtergrond de prachtige Inca overblijfselen van Saqsaywaman. Op deze plek beoefenden ook destijds de Inca's hun strijdlusten. Iedereen heeft die dag genoten en op het eind van de middag zijn Simone, Vincent en ik nog lekker even iets gaan eten bij Trotamundos.

Dan wordt het tijd om naar bed te gaan en begin je pas te beseffen dat aan het eind van die week ons eigen grote feest gaat plaats vinden. De inauguratie van ons project!

Je realiseert je dan dat zelfs de uitnodigingen nog niet eens gemaakt zijn, laat staan bezorgd! Wat heerlijk toch dat ook ik inmiddels, net als de Peruanen, weet dat er weer een mañana komt. Hierdoor kan ik toch mijn ogen sluiten.

Vanaf de volgende dag wordt er vol goede moed aan het grote feest gewerkt. Zelfs voor de uitnodigingen blijken we nog meer dan tijd genoeg te hebben, want blijkbaar voelt een Peruaan zich meer dan welkom als hij 48 uur voordat een feest begint nog wordt uitgenodigd!

De oudste kinderen hebben alle uitnodigingen met de hand zitten schrijven en laat in de avond lagen er prachtige uitnodigingen op tafel. Maar mochten jullie nu denken dat deze dan dezelfde dag op de post gaan, dan moet ik jullie teleurstellen. Neen, niets gaat met de post. Deze verdwijnen in een tas, want officieel hebben ze van niemand het adres. Ze weten wel ongeveer waar iemand woont, dus worden deze uitnodigingen in de loop van de week kris kras door Cusco (een stad ter grootte van Eindhoven) bezorgd. De laatste is bezorgd op vrijdagavond en ze waren verbaasd dat deze genodigde, Dr. Carlos, er de volgende ochtend niet bij kon zijn.....!!

Als je dan laat thuis komt, kruip je het liefst onder al die lama's..... maar er moet nog zoveel gedaan worden. We hebben voor de volgende ochtend, een afspraak met de burgemeester van Cusco. We willen hem meer informatie over ons werk met de niños geven en gelijk van de gelegenheid 'misbruik' maken om hem om melk voor de lonche en boeken voor de biblioteca te vragen. Dus niets onder de lama's, maar met vingers die los liggen van de kou achter de computer en met je jas en das aan weer aan het werk.

De volgende ochtend op naar de burgemeester van Cusco. Zijn esposa staat ons stralend op te wachten en wij overhandigen haar de uitnodiging voor haar en haar echtgenoot. Ze zegt zeer geraakt te zijn door ons werk met deze niños. Nu zie ik door deze woorden de Campina nog wel niet voorrijden, maar de deur naar hulp van de Gemeente staat in ieder geval op een kiertje.

Bij terugkomst wordt het tijd dat we boodschappen gaan doen. In Peru is het normaal dat als je overdag een feest geeft, dat je de gasten dan tevens een lunch aanbiedt. En een lunch hier is hetzelfde als voor ons een warme avondmaaltijd. We willen kip en aardappelen kopen en een salade maken en we rekenen op 100 kinderen. Inclusief genodigden moeten we toch voor zeker 120 mensen te eten maken.

Elena, de verantwoordelijke voor de sala de manualidades, heeft dit al eens vaker gedaan, dus zij neemt het op zich om al die kippen "te gaan slachten". Na het officiële gedeelte en de lunch gaan we echt feesten met de kinderen, dus zal er ook snoep moeten zijn.

Maar uiteindelijk kan het grote feest beginnen. Jullie zullen het niet geloven, maar er zijn 160 kinderen, ongelofelijk. We kennen ze allemaal

van het project. Door hun werk op straat kunnen de kinderen niet elke dag. Meestal komen er dagelijks tussen de 80 en de 100 niños.

Elena maakt de kip schoon.

Ik vind het zo geweldig dat er zelfs moeders van onze niños zijn gekomen. Dat is zulk een vooruitgang. Ze hebben nu zelf gezien waar hun kinderen vertoeven en ze straalden net zo hard als de kinderen zelf.

We openen met het volkslied van Peru en Cusco en werkelijk al onze kinderen kennen deze liederen van buiten. Bloedserius wordt er gezongen.

Na het openingswoord vertelt Dolores de geschiedenis van het ontstaan van het project. Dat ze niets had, dat ze zo gehoopt en gebeden heeft voor een gebouw en kijk eens wat we nu hebben.....een geweldig huis, een huis van de zon, waar zij haar werk kan doen en de kansarme kinderen kan geven wat ze nodig hebben, liefde en aandacht, tezamen met het hele team en alle vrijwilligers. Een zeer indrukwekkende toespraak en de niños hingen aan haar lippen.

Daarna heb ik namens alle vrijwilligers en de mensen en kinderen in Nederland die het project zulk een warm hart toedragen, Dolores, het team en de niños gefeliciteerd. De tekening van de kleinkinderen van een 40-jarig getrouwd echtpaar, dat mede geld heeft gegeven voor dit feest, heb ik in laten lijsten en aan Dolores overhandigd. Werkelijk een prachtige tekening met daarop de woorden "Voor de kinderen in Peru".

Deze zal voortaan altijd hangen te schitteren aan de muren van ons project.

Marianne biedt tekening uit Nederland aan.

Vervolgens hebben de Peruaanse muzikanten de rites van de Inca's uitgevoerd. Cocabladeren fijngesnipperd en in alle windrichtingen uitgestrooid op Pacha Mama, moeder aarde en chicha, het bier wat men hier brouwt van maïs, ook op de grond gesprekeld. Daarna was het tijd voor muziek en heeft de groep AKully werkelijk schitterend gespeeld. Onze niños hebben op een panfluit gespeeld, ze hebben een stuk gezongen en toen we aan de afsluiting van het officiële gedeelte toekwamen.....kwam warempel de burgemeester met zijn esposa nog! Een prachtige speech waarin de gemeente ons de melk belooft en de boeken waarom we gevraagd hebben. Ik ben echt een optimist, maar ik ga nog even rustig afwachten voordat ik heel hard hoera ga roepen!! We hebben het nog niet!

En dan komt het moment van het ronddelen van die warme maaltijd, terwijl we al weten dat we voor zeker 50 mensen tekort komen. Gauw wat bijgekocht en met vereende krachten wordt alles rondgedeeld. Het verloopt ontzettend goed en wederom ontroert het me ontzettend welk een zorg deze kinderen voor het gezin hebben. Overal zie je stiekem plastic zakjes tevoorschijn komen en wordt hun bordje leeg gekieperd in dat zakje. Ze kijken je een beetje betrapt aan en fluisteren "para mis hermanos en casa", "voor mijn broertjes en zusjes thuis". Ze hollen even weg, kijken nog om en roepen stralend dat ze zo weer terug zijn.

Dan komt het afscheid van Vincent en Simone, worden er traantjes weggepinkt en de beloftes om terug te komen. En een ding is zeker.....die hebben we allen gehoord!!

Zaterdag 4 oktober 2003

Als je nog niet voor 1 sol bent geboren, word je hier zeker nooit 2 soles!

Ik dacht de afgelopen week allemaal leuke dingen met de niños te gaan doen, maar dat is toch wat anders uitgevallen.

Een van onze jongens, de 10-jarige Jesus (een naam die hier heel veel aan een kind gegeven wordt, aan zowel mannen als vrouwen) kwam naar het project met een joekel van een snee in zijn hand. Volgens zijn zeggen had hij zich in huis gesneden aan een stuk glas en ik kon zelfs zonder verpleegkundige opleiding zien dat hier iets aan gedaan moest worden. Voor mij het moment om Dr. Carlos te bellen en het is altijd weer even fantastisch dat hij onmiddellijk tijd inruimt om ons te helpen. Het is maar goed dat ik gegaan ben en wat heeft die magere Jesus gehuild. Hartverscheurend! Eerst moest deze jaap gereinigd worden en daarna moest er een injectie midden in de wond gegeven worden. Brrrrrrrrrr.....!! Daarna ga je alle spullen kopen die Carlos nodig heeft en wordt de wond laagje voor laagje dichtgenaaid. Na deze operatie moest ik voor de tweede keer naar de apotheek, deze keer voor het kopen van antibiotica.

Dr. Carlos hecht de hand van Jesus.

En dan komt, ondanks alle verdriet en pijn, de handelsgeest van deze Jesus weer boven drijven: "Profe Marianne, dat moet je niet hier kopen, hoor. Hier zijn ze veel te duur. Dat gaan we wel op de markt kopen, dat scheelt je een hoop plata.....!"

Bij terugkomst in het project dacht ik nog wat met de niños te kunnen werken, maar in plaats daarvan sprak Juan mij aan. Juan is een 17-jarige jongen die al langere tijd ons project bezoekt. Hij heeft jaren op straat gewoond, is analfabeet maar woont sinds een tijdje weer bij zijn stiefmoeder.

We hadden ons al afgevraagd waarom we hem al een week niet meer gezien hadden. En hier kwam het antwoord.....zijn stiefmoeder lag al een week in het ziekenhuis. Volgens zijn zeggen heeft ze kanker en het gaat heel slecht met haar. Juan zijn vader is alcoholist en zijn stiefmoeder verkoopt normaal gesproken op straat. Doordat ze nu in het ziekenhuis ligt kan ze niet verkopen, dit betekent geen inkomsten, dus kan ze ook haar medicijnen niet betalen. Ik spreek met hem af om zijn stiefmoeder de volgende ochtend te bezoeken. Ze ligt in cama doce in Hospital Antonio Lorena, het ziekenhuis voor de onverzekerden, de armste der armen. Samen met Dolores maken we eerst een afspraak met Yuri, de oncoloog, waar ik een paar weken geleden kennis mee gemaakt heb. Hij blijkt ook degene te zijn die haar heeft geopereerd en is volledig van haar toestand op de hoogte. Ze heeft inderdaad dringend medicamenten nodig en het gaat niet goed met haar. Ze heeft een ongelofelijk abces in haar wang en mond. Yuri denkt eerder aan HIV dan aan kanker.....!

Het recept voor de medicijnen die ze nodig heeft zullen we vinden op haar bed.....! Zo gaat dat hier in dit ziekenhuis, ze leggen het recept op je bed, kun je betalen dan gaat iemand het voor je kopen en word je geholpen. Heb je geen geld dan blijven jij en je recept in dat bed liggen totdat ze je bed nodig hebben voor een volgende patiënt en kun je met al je ellende weer de straat op.

Juan met zijn moeder

De volgende ochtend zijn we terug gegaan. Er ligt weer een recept op het bed en de moeder zegt dat we van de dokter ook haar haren af moeten knippen, in verband met een nieuwe operatie. We verdelen de taken. Ik ga de medicijnen kopen en Dolores gaat met Juan een schaar, shampoo en zeep kopen. En dan komt de grote vraag wie haar gaat douchen, want ook dit gebeurt alleen wanneer familie of visite dit doet. Juan wil

dit wel doen en de verpleegster komt vragen of ik dan vooraf eerst haar haren wil knippen! Op mijn vraag waarom wijst ze naar de rug van deze vrouw en op dat moment zie ik dat het geen gestipte nachtpon is die ze aan heeft, maar dat de luizen heel dertel van hot naar her rondspringen over haar rug.....!

Echt, ik wil veel doen, ben niet al te vies uitgevallen, maar dit luizencircus gaat mij te ver!

Ik geef de tips over het gebruik van de luizenshampoo door aan Juan en beloof de volgende dag weer terug te komen.

En wat is het dan weer ontspannen om bij terugkeer op het project verwelkomd te worden door een uitgelaten Renzo, die je snel en stiekem, stikkend van het lachen, even in je borsten knijpt, met handjes die nog geen minuut daarvoor op zoek waren naar kostbaarheden in zijn eigen buurtvuilnisbelt!!!

Gebruikelijk tafereel in Zarzuela.

De volgende ochtend geef ik bijna zelf de moed op of deze vrouw ooit zal genezen. Uit alles kun je zien dat het voor haar niet meer hoeft, ze heeft genoeg van dit leven, het is wel goed zo. Ze ligt droog, heeft geen zorgen over het betalen van licht en water en heeft wederom niet gegeten. Dit hoor je vaak van patiënten in deze ziekenhuizen. Zelfs dat ze er bij tijd en wijle alles aan doen om hier een tijdje op adem te kunnen komen.....! Kun je je voorstellen, als het verblijf in dit ziekenhuis nog beter is dan wat je thuis hebt, hoe ellendiger kan het dan nog worden?

Op dit moment kies ik ervoor om een hartig woordje met deze moeder te gaan spreken. Te vertellen dat haar kinderen niet zonder haar kunnen, dat ze mee moet werken aan haar genezing en dat ik geen medicijnen ga betalen als zij ze

niet inneemt. Het heeft schijnbaar geholpen, want de volgende dag kijkt ze iets levendiger uit haar ogen. Heeft gegeten en haar medicijnen keurig ingenomen. Is er dan toch nog hoop? Ze mag zaterdag naar huis, er is alleen nog een groot financieel probleem. Ze moet de ziekenhuiskosten betalen en ze is niet verzekerd. De maatschappelijk werkster gaat nu voor mij bekijken of deze vrouw in ruil voor het betalen van haar ziekenhuisrekening wat werk kan doen in het ziekenhuis, bijv. op de linnenafdeling repareren van kapot beddengoed. Fantastisch, als dit zou lukken!

De muurschildering is klaar.

Terug bij het project geniet ik maar eventjes van de prachtige muurschildering, want daar komt Renzo al intens in tranen binnen hollen. Hij is op straat in zijn kuitje gebeten door een hond. Hop-petee, aan het desinfecteren en morgen bij de ouders gaan vragen of hij zijn vaccinaties heeft gehad. Maar wat nog veel erger is, een van onze kinderen, Bryan, is in de speeltuin kei hard met zijn hoofd tegen een stalen paal gelopen. Het ziet er slecht uit met hem en ze zijn onmiddellijk naar het ziekenhuis gegaan met hem. Of Flor, Dolores en ik zo spoedig mogelijk willen komen.....jawel, naar La Lorena, want ook dit kind is onverzekerd.....!! En weer staan daar een paar zeer betraande ogen van de moeder van Bryan of ik geld kan lenen. Hij moet naar een ander ziekenhuis gebracht worden voor een hersenscan.....er is maar 1 neuroloog voor heel Cusco en we zijn een uur bezig geweest om deze man richting dit ziekenhuis te krijgen..... Ik zal het jullie verder besparen, maar wat een strijd en

energie dit alles kost is niet te beschrijven. Dood en dood op ben ik en weten jullie waar ik mezelf onderweg naar huis op getrakteerd heb.....neen, maken jullie je maar geen zorgen, geen borrel hoor, maar een ons overheerlijke queso Edam de Gouda. Ik wilde zo graag weer heel even Nederland tot heel diep in mijn maag voelen!!

Bryan blijkt een scheurtje in zijn schedel te hebben en mag diezelfde avond weer naar huis. Hij moet goed rusten en dan komt alles weer goed.....! Kunnen jullie je voorstellen dat ik veel moeite heb om deze diagnose te geloven. Ik ben totaal niet medisch onderlegd, maar het zal je kind maar zijn.

Vandaag is het zaterdag, ons vrije weekend! Nu mogen jullie 3x raden waar ik dadelijk naar toe ga.....!

Zaterdag 11 oktober 2003

Is hier het paradijs?

Nee, om de volgende hoek!

Ik had al zo'n vaag vermoeden dat jullie wel zouden raden waar ik na het mailen naar toe moest. Wederom naar het ziekenhuis naar de moeder van Juan, in de hoop dat ze die dag naar huis zou mogen. IJdele hoop, helaas! De maatschappelijk werkster zegt dat ze voor een klein gedeelte mag werken, maar de rest moet ze betalen. Ze moet tot maandag blijven en dan gaat een advocaat van het ziekenhuis met haar regelen dat ze ook echt alles betaalt. Dit betekent dat haar rekening nog hoger wordt, want er komen 2 dagen ziekenhuis bij.

Terwijl we naar buiten lopen kijkt Juan me aan en zegt: "Dan laat ik haar ontsnappen, vandaag nog"! Dolores vraagt, zonder op of om te kijken: "Hoe Juan"? en hij zegt "Door het raam". En wederom kijkt Dolores niet op of om en zegt: "Door de deur is gemakkelijker en minder gevaarlijk"! We durven elkaar niet aan te kijken, want ik weet dat we beiden hetzelfde denken....."wat moeten deze mensen anders doen"? Met dit slechte nieuws gaan we terug naar de moeder en beloven a.s. maandag weer terug te komen. Eenmaal buiten kijken Dolores en ik elkaar aan, beginnen te gieren van het lachen en zeggen beiden tegelijkertijd tegen elkaar: "jij bent slecht....."!

Het zal ons benieuwen wie er maandag in cama doce ligt.

Zondag gun ik mezelf het toeristische uitje naar Pisac, om inkopen te doen voor mijn Peruaanse kerstmarktkraam in Nederland. Helemaal Peruaans, in een propvolle bus met allemaal Peruanen die hun spullen gaan proberen te slijten in Pisac. Iedere keer weer geniet ik intens van de reis naar deze markt.

De prachtige bergen, met hun wisselende schitterende kleuren en de Peruaanse pastores met hun kudde. Wat zou ik graag een paar dagen met mijn "kudde" in deze bergen rondtrekken!

Een pastora langs de weg naar Pisac.

Onderweg hangt de chauffeur regelmatig, al rijdend met de deur open, met zijn hoofd buitenboord. Er blijkt een wiel los te hangen, dus wordt dat op een hol gerepareerd. Vervolgens grote paniek in de bus, want er zit een zakkenroller in de bus die het kaartje van een landgenoot heeft gerold en waar haalt hij nogmaals 2 soles vandaan om de reis te betalen? Ja, want dat is de prijs van een busreis van 1 uur.....2 soles! Voor deze prijs mag de BBA van mij ook onderweg wel een paar keer al rijdend de deur openhangen! Na een busreis van een uur begint mijn stropocht naar leuke koopjes. Het is prachtige weer en ik maak ook nog een lekkere wandeling naar de ruïnes. Bij terugkomst in Cusco ga ik ook nog even echt eten, want mijn vitaminepillen zijn op en zeer voldaan kruip ik uiteindelijk onder mijn lama's.

Dan staat de nieuwe week alweer voor de deur en we beginnen de dag met onze tocht naar het ziekenhuis. Zal de madraste van Juan nog in het ziekenhuis liggen.....? De deur van de zaal wordt geopend door een meisje van ongeveer 12 jaar, wat naast Juan z'n stiefmoeder ligt. Ze kijkt ons aan en fluistert: "De mevrouw ligt niet meer in het ziekenhuis. Ze is vannacht om 01.00 uur ontsnapt"! Wij kijken zeer serieus en vragen: ¿"y

como, en hoe"? "Por la ventana....., door het raam.....". Aaaaaaaaai en nu? "Haar echtgenoot is opgepakt door de politie en verhoord hier in het ziekenhuis". "Gracias, chica y que te mejores bien, heel veel dank meisje en van harte beterschap".

Buiten staan we elkaar voor de zoveelste keer aan te kijken. Met een enorm begrip dat Juan zijn moeder heeft laten ontsnappen. Een regering die zijn armen niet laat weten dat ze door ondertekening van een stuk papier voor een sol, de rest van hun leven een operatie en het ziekenhuisbed betaald krijgen door diezelfde regering, kan verwachten dat mensen letterlijk deze noodsprong maken. Heel even moet ik denken aan een Peruaans kinderspelletje, wat als volgt gaat:

'Is hier de snoepwinkel'?

'Nee, om de hoek!'

'Is hier de speelgoedwinkel'?

'Nee, om de hoek!'

'Is hier het paradijs'?

'Nee, om de volgende hoek!'

Terug bij de niños vertelt Juan ons hoe de grote ontsnapping van zijn moeder heeft plaatsgevonden. Ook al is hij analfabeet, hij weet verduveld goed wat hij doet. Hij is zo slim geweest om zijn moeder niet naar hun huisje te brengen. De politie is zijn dronken vader op komen pakken, maar ook hierin is hij slim genoeg geweest om niets over dit alles tegen zijn vader te vertellen.

Al met al ziet Juan er voor het eerst weer ontspannen uit en schrobt zich die avond weer helemaal het rambam voor ons.

En dan kan ik lekker nog een paar uurtjes knutselen met de kinderen. Er zitten echte van Goghjes bij, die prachtige tekeningen maken! Inmiddels is ook Aleid, een afgestudeerd psychologe, ons team komen versterken.

Marianne helpt in het handvaardigheidslokaal

Ze heeft haar Spaanse lessen naar de ochtend kunnen verzetten, waardoor ze de middagen mee kan helpen. Weer 2 helpende handen erbij, die in de Sala de Manualidades goed van pas komen.

De volgende dag staat de peetvader van Juan op ons te wachten, om te vertellen dat het niet goed gaat met de moeder van Juan. Alles is weer ontstoken en waar moet ze nu naar toe...? Ja, terug door dat raam zal niet meevallen en uiteindelijk adviseren wij haar een spuit te gaan halen in een gezondheidscentrum, want in het ziekenhuis kan zij zich niet meer vertonen.

Maar met Jesus kan ik me nog wel in de kliniek vertonen en vandaag mogen zijn hechtingen eruit. Hij heeft het niet breed en op het moment dat Carlos de eerste hechting eruit haalt kreunt Jesus "ijaa, ijaa". Carlos kijkt hem stralend aan en vraagt: ¿"Rica, Rica.....lekker, lekker...."? Hierop ontspant Jesus zich en is de klus zo geklaard. Zijn hand is prima genezen en hij mag nog een week niet in het zand spelen.....! Geweldig, dat Carlos deze jongen weer zo opgeknapt heeft.

Het mooie van alles is, dat een mens hier in Peru ook steeds inventiever wordt. Gisteravond hadden we wederom geen water meer en Aleid en Robert hoefden elkaar alleen maar aan te kijken om dit probleem op te lossen. Zonder een woord te zeggen namen zij het grote babybad van Sebastian uit de badkamer en vertrokken tezamen met dit bad richting het Plaza de Armas. Daar hebben zij de halve fontein 'leeggezogen', het bad gevuld en tezamen weer mooi met een vol bad op naar huis. Fantastisch, want hierdoor hadden we in ieder geval water om onze grote en kleine boodschappen weg te spoelen. En dan realiseer je je, met hoe weinig een mens weer zo tevreden kan zijn.....!! Volgende week ga ik alweer mijn laatste week in, onvoorstelbaar zo hard als de tijd gaat en er is nog zoveel te doen.

Vrijdag 17 oktober 2003

Het getal 3 is magisch voor een Indiaan!

Maandag zijn we nog maar een minuut op het project of Juan vertelt ons dat zijn moeder afgelopen vrijdag in haar huisje opgepakt door 3 verpleegsters en een agent, meegenomen naar het ziekenhuis en ze hebben haar daar tot maandag vastgehouden, net zolang tot zij een contract

heeft ondertekend dat ze de ziekenhuiskosten gaat betalen.....! Als Juan weg is kijkt Dolores me intens triest aan en zegt: "Marianne, dit is mijn land, dit zijn mijn mensen....."!?!

Daarbij heeft zijn moeder nog veel pijn en moet ze nieuwe medicijnen hebben. Wederom vertrek ik naar de apotheek, want om nu de behandeling te stoppen is eeuwig zonde van al het geld wat we al geïnvesteerd hebben in de ziekte van deze vrouw.

De volgende dag komt warempel Jon weer naar het project. Jon is 10 jaar en hij is in juni betrokken geraakt bij een auto ongeluk. Tijdens het remmen is de auto over zijn linkervoet gereden en hij heeft een dubbele breuk opgelopen in zijn onderbeen, meervoudige breuken in zijn voetbeentjes en een groot stuk van zijn huid met het onderliggende weefsel werd van zijn voet afgescheurd. Hij is geopereerd en loopt al vanaf die dag met twee houten okselkrukken, die zijn vader zelf gemaakt heeft. Simone maakte zich erge zorgen en heeft onze Dr. Carlos voor een second opinion gevraagd.

Jon laat zijn voet aan dr. Carlos zien.

Het blijkt dat de voet toch wel aan het genezen is, maar hij moet twee keer per dag met vaseline ingesmeerd worden en Jon moet oefeningen doen met zijn voet.

Op woensdag komt het grote afscheid van Aurélie, een fantastische vrijwilligerster die 3 maanden bij ons gewerkt heeft. Onze niños hebben schitterende dingen voor haar ingestudeerd, ze dansen, spelen panfluit en zingen voor haar. Een kind houdt een speech en overhandigt haar een knutselwerkje van de niños. Heel emotioneel zowel voor de kinderen als voor Aurélie. Maar zeker ook voor Dolores, want ze weet dat ze a.s. zondag ook weer afscheid van mij moet nemen. Dat blijft het dubbele aan het werken met vrijwilligers, je hebt er geweldige krachten aan, ze zijn een grote steun voor het team, maar allen gaan uiteindelijk weer weg. Gelukkig blijven Ella, Kathleen en Aleid nog enkele maanden en over nog geen week komt er weer een Nederlandse voor 2 maanden het team versterken. Wat heb ik een enorme bewondering voor deze jonge mensen, die hun tijd en geld vrijwillig in onze niños steken!

Aurélie neemt afscheid.

Zeker ook het onderzoek wat Ella en Kathleen doen binnen ons project zal een belangrijke informatie opleveren voor het project zelf. Vooral ook de wijze waarop zij dit doen, door de kinderen te betrekken bij hun onderzoek om meer informatie te krijgen. Volgende week gaan ze een krant maken met de kinderen, waarin de niños vraagstukken zelf oplossen die in deze krant komen te staan.

En zo groeit het project poco a poco en ik kan rustig weer naar Nederland om mijn "schooiacties" voort te zetten. En nu ga ik naar huis om te pakken. Morgen heb ik daar geen tijd voor, om-

dat we dan werken vanwege de komst van een medisch team dat de kinderen met gebruik van een poppenkast informatie geeft over hygiënische verzorging. De kinderen krijgen dan een tandenborstel. Vanochtend heb ik ze allemaal uit de verpakking zitten halen, zodat ze voor onze kinderen niet meer te verkopen zijn op straat...!!!

Eigenlijk zou morgen ook de Rotary Club van Uden het project bezoeken, maar jammer genoeg gaat dit bezoek morgen niet door, aangezien zij vast zitten in Bolivia vanwege de onlusten daar. Zo zit er ineens mijn tijd hier alweer op en het is alsof ik er pas een paar dagen ben. Van de week las ik in een Spaans boek, dat het getal 3 magisch is voor een Indiaan, omdat dit getal het hele leven omvat:
het lichaam, de geest en het goddelijke.....!!

Ik geloof dit maar al te graag. Het was ook mijn 3^e werkperiode hier met de kinderen! Ik wil die relatie naar het getal 3 vast blijven houden, want ik zit nu in mijn 3^e levensfase en hoop dus dat ik terug kan komen. Gelukkig, want ik ben nog lang niet klaar hier.

Ik hoef jullie niet te verklappen wat dit voor jullie als donateurs betekent! Met heel mijn hart dank ik jullie, want dankzij mensen als jullie kunnen mensen als ik dit werk hier blijven doen!

Ik hoop intens dat ik door middel van het schrijven van mijn belevenissen, jullie heb kunnen laten zien hoe welkom jullie bijdrage is voor de kinderen van Inti Huahuacuna en.....ik hoop dat jullie in de toekomst mijn kiendjes hier niet zullen vergeten. Alhoewel er altijd wensen blijven ter verbetering van de infrastructuur, staan voor de continuïteit van het project het betalen van de exploitatiekosten en van een vergoeding aan het team bovenaan.

*Mocht mijn verhaal voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op girorekening **9233476** ten name van Stichting Inti Huahuacuna, Land van Ravensteinstraat 31, Uden.*

*Heel veel dank voor uw belangstelling.
Fijne Kerstdagen en een gelukkig nieuwjaar.*

Marianne Schepers